

Kapitel 1

Med fötterna upplagda på sätet framför mig halvligger jag på spårvagnen på väg till skolan och läser *Affonbladets* sportnyheter i mobilen. Gårdagens match mellan Frölunda och Växjö analyseras i en krönika. Frölunda vann säkert. Så jävla vackert. Jag såg matchen hos Abrahamsson eftersom han har glassmaskin, takfläkt och en fågelspindel som går runt i sin glasbox och sprätter hår omkring sig.

Jag är halvvägs genom krönikan när spårvagnen plötsligt tvärstannar i en kurva. Bromsarna kvider som om deras morssa sagt åt dem att tömma diskmaskinen just när de höll på att rasera skyskrapor i centrala Shanghai i Battlefield 4. Alla vet ju hur det känns.

Vid den tvära inbromsningen tappar en gubbe med rakat huvud ett äpple i mitt knä. Det landar med den halvätta sidan nedåt. Jag har alltid varit sunt skeptisk till frukt och det här intensifierar verkligen min misstänksamhet mot växtriket. Inbromsningen gör också att stående passagerare knuffas mot varandra medan någon ropar "Men hallå, eller?" och pekar ut genom fönstret. Jag ger irriterat tillbaka äpplet till flintisen och reser mig för att försöka se vad som har orsakat äppelinfernot.

Först ser jag ingenting, inget demonstrationståg, ingen kändis, ingen biljakt, ingen action. Jag ser bara människor på trottoaren som stirrar mot spårvagnen med gapande munnar. Sedan sänker jag blicken och eftersom tåget befinner sig i en kurva har jag fri sikt över spåret framför främsta vagnen och förstår vad alla tittar på. Eller rättare sagt *verm* alla tittar på. Det är inget mindre än vad som måste vara det coolaste hindret för lokaltrafiken någonsin. Det är en tjej i min egen ålder. Blond, söt och med en imponerande näsa. Och hon ligger alldeles stilla på spåret någon meter framför spårvagnen. Det finns inga spår av blod och hennes bröstkorng höjs och sänks som den ska, men jag tror man kan säga att hon ligger femton centimeter från döden. Hade spårvagnen stannat bara lite, lite längre fram hade tjejen kanske tagit en fika med Kurt Cobain just nu. På ett moln. Långt härifrån. Medan hennes kropp hade legat sargad på spåret.

Om hon vore lagd åt det tacksamma hållet borde hon sträcka ut handen och klappa spårvagnen eftersom den just har skonat hennes liv. Hon kanske gick miste om flera rubriker i tidningarna men hon överlevde i alla fall.

Tjejen ligger alldeles stilla och blundar. Nerdragen rät långt över huvudet har hon en rosa mössa, och det långa blonda håret har spillts ut över marken. Jag tittar och tittar på det där ljusa, ljusa håret mot den svarta asfalten.

Förmodligen föds och dör någon någonstans exakt just nu. Så är det ju. Varje sekund. Fan vad jag älskar att det inte var den här tjejens tur att dö nu.

Så plötsligt spårar hon upp ena ögat, och någon sekund senare det andra. Hon sätter sig snabbt upp och blinkar mot ljuset. Några fotgängare ser ut att vara på väg fram till

hennes men då reser hon sig, blänger buttert på spårvagnen och börjar springa in bland husen. Alltså inte lufsa, utan verkligen tokspringa. Hon har grym fart. Jag associerar till haren i ett greyhoundrace. Det sensationella är att hon hinner vända sig om och titta över axeln och jag skulle kunna satsa min Rolexkopia på att hon ser rakt på mig. Blicken bränner sig fast i mig, grön och intensiv. Jag vet inte vad jag ska göra så jag pekar bestämt med pekfingeret mot den häckiga rutan, en gest som ska betyda "du där", "just du". Till min förvåning pekar hon tillbaka. Blixtnabbt. Bara sekunder efteråt är hon utom synhåll.

Morsan har en affisch ovanför sin säng med ett motiv från en gammal kultfilm om en utomjording som heter E.T. Utomjordingen ringer sin planet med pekfingeret. Jag försöker inte förstå utan accepterar bara att utomjordingar kommunicerar så. Med pekfingeret. Mobiltelefoner behövs inte *when E.T. phones home*.

Tjejen på spåret och jag har just kommunicerat på liknande sätt tror jag. De där ögonen, det där fingret, de där tentaklerna vi sträckte ut mot varandra. Tillvaron blev plötsligt intressant nog för att sluta läsa om Frölundamatchen. Jag behöver inte förklara närmare hur stort det är.

"Blev hon påkörd?" frågar någon i ett säte längre fram.

"Jag tror hon lade sig frivilligt på spåret", svarar någon annan. "Ren tur att chauffören hann stranna. De här vagnarna tar ju tid att få stopp på."

"Vilken dare", säger frukätaren med rakat huvud och tar ett nytt brett av äpplet han nyss tappade i mitt knä. "Lägg dig på spåret sådär. Det var la onödigt. Sådana där borde stängas in på Lillhagens hospital i tvångstroja."

Jag lutar mig tillbaka mot sätets ryggstöd igen.